

Γεώργιος Παπάζογλου ή Παπαζώλης

Ο Γεώργιος Παπάζογλου, Έλλην στρατιωτικός, γεννήθηκε στη Σιάτιστα της Δυτικής Μακεδονίας στα 1725 Άμα αποφοίτησεν από τα σχολεία της πατρίδας του, ήρθε στη Θεσσαλονίκη, όπου επιδόθηκε στο εμπόριο.....

Οι εμπορικές επιχειρήσεις στη Θεσσαλονίκη δεν ικανοποιούσαν τη δραστηριότητα του Παπάζογλου, ζητούσε τόπο που θα του υπόσχονταν ευρύ στάδιο και για τέτοιον διάλεξε την Οδησσό. <εκεί>.....

*«...Συνεδέθη στενώς με τον κόμητα Αλέξιον Ορλώφ, όστις τον εισήγαγε <τον Παπαζώλην> εις τους κόλπους της Αυλής της Αικατερίνης,.....Θερμός πατριώτης και οραματιστής της Ελληνικής ελευθερίας ο Παπαζώλης δεν παρέλειπεν ευκαιρίαν εις τα συμπόσια, τας ποικίλας συγκεντρώσεις και συναναστροφάς να καλλιεργή εις τους αξιωματικούς της Αυλής και του Ρωσσικού Επιτελείου, προ παντός δε εις τους υπουργούς και εις τους προστάτας του, τους αδελφούς Ορλώφ, την δια ρωσσικής βοήθειας εξέγερσιν των Ελλήνων....., κατώρθωσε να λάβη εντολήν επίσημον, όπως κατέλθη εις την Ελλάδα δια την μελέτην της καταστάσεως και την ενέργειαν προπαγάνδας επαναστατικής..... (Βασδραβέλλης Ιωάννης, **Οι Μακεδόνες εις τους υπέρ της ανεξαρτησίας αγώνας 1796-1832**).*

Τα ολέθρια επακόλουθα της τραγικής, αλλά και διδακτικής αυτής επαναστάσεως του Γένους μας(1770) είναι γνωστά

Οι Ρώσοι [όταν], σύμφωνα με τις συμφωνίες, έφθασαν στην Πελοπόννησο, δεν έφεραν αρκετά όπλα και άλλα υλικά πολέμου για τον εξοπλισμό των εγχωρίων. Έπειτα, από τους δικούς μας δεν εξηγέρθησαν πολλοί, από το ένα μέρος διότι δεν τους ενέπνεαν οι αδελφοί Ορλώφ και από το άλλο μέρος διότι είχαν αναφυεί διαφωνίες μεταξύ Ρώσων και των Πελοποννησίων ανταρτών, ως αφορά τα καθέκαστα των επιχειρήσεων του κινήματος, και διότι οι Ρώσοι που αποβιβάστηκαν στην ξηρά δεν ήταν περισσότεροι των χιλίων. Μολαταύτα κατά Μάρτιο του 1770 η Σημαία της επαναστάσεως εκυμάτιζεν απ' άκρου σε άκρο της Πελοποννήσου και μεταδόθηκε και στη Στερεά, στη Θεσσαλία, στην Κρήτη, στις νήσους του Αιγαίου. Και η Επτάνησος που βενετοκρατιούνταν συγκινήθηκε και κείνη από το κίνημα και δυο χιλιάδες Ζακύνθιοι και τρεις χιλιάδες Κεφαλλήνες αποβιβάστηκαν στην Πελοπόννησο, για να λάβουν μέρος στο κίνημα. Κυριεύτηκαν τότε η

Κυπαρισσία, ο Μιστράς και η Πύλος. Απόσπασμα δε υπό τον Αντώνιο Ψαρό διατάχθηκε να εκστρατεύσει ενάντια της Τρίπολης, αλλά κοντά στο χωριό Συλίμνια, στην πρώτη έφοδο των Τούρκων, τράπηκε σε άτακτη φυγή και τρεις χιλιάδες Έλληνες σφάχτηκαν από τους Τούρκους και ο Ψαρός κατέφυγε στη Σπάρτη και ύστερα από λίγο επιβιβάστηκε σε ρωσικό πλοίο. Οι Τούρκοι τότε έκαμαν σκληρές σφαγές. Οι Ορλώφ, με όλες τις παρακλήσεις του Παπάζογλου και Μπενάκη να συνεχίσουν τον αγώνα, παριστάνοντας ότι ακόμα δεν είχε απολεστεί το παν και ότι ο πόλεμος κατά θάλασσαν μπορεί να ζωογονήσει την Επανάσταση, έφυγαν από την Πελοπόννησο και άφησαν τους Έλληνας στην τύχη τους, που υπόφερναν δηώσεις από τους Αλβανούς και την τούρκικη στρατιά. Αυτοί συμποσούνταν σε 60 χιλιάδες και διέτρεχαν τη Στερεά και τη χώρα πέρα από τον Ισθμό και λεηλατούσαν αυτήν, έσφαζαν τους κατοίκους και σε ακατονόμαστες ακολουσίες προέβαιναν, για να καταστείλουν παντελώς το κίνημα, το οποίο και κατόρθωσαν. Εποχή φρικωδέστατη.

Ο Παπάζογλου, βλέποντας τα παθήματα των αδελφών του, αισθάνονταν την καρδιά του αιμάσσουν (να ματώνει), γιατί, πιστεύοντας τις ρωσικές υποσχέσεις, είχε υποκινήσει τον ελληνικό κόσμο σε επανάσταση και, βέβαια, ήταν υπεύθυνος για τα παθήματά του.Προσκολλήθηκε στο σώμα του Κατσώνη και πρόσφερε έτσι τις τελευταίες του υπηρεσίες στην πατρίδα του, δείχνοντας με αυτό ότι μονάχα με τις δικές μας δυνάμεις θα μπορέσουμε να κατορθώσουμε την απελευθέρωση του γένους μας. Εκεί ύστερα από αρκετόν καιρό, απέθανεν από καρδιακό νόσημα στα 1775 και σε ηλικία 50 ετών.

(Ζυγούρης Φίλιππος, **Ιστορικά σημειώματα περί Σιατίστης και λαογραφικά αυτής**, Σιάτιστα 2010, σελ.281).

